

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Благоевград, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети март през
две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимир Аршинков

Членове: Атанас Маскръчки
Диана Узунова

при участието на секретаря Мариела Палова
в присъствието на прокурора М. Г. Ш.

като разгледа докладваното от Красимир Аршинков Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20241200600168 по описа за 2024 година

С присъда № 87/20.12.2023 год., постановена по н.о.х.д. № 1138/2023 год. на Районен съд – Благоевград, подсъдимият В. М. И. е признат за виновен в това, че на 18.09.2018 г., около 18.30 часа, на пътя между с.Б и Благоевград, в района на разклона за хотел „О“, е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като е нападнал Т. С. Ш., която се движела с велосипед по пътя, блъснал я от велосипеда, дръпнал я към близките храсти, притискал я с тялото си, като ѝ причинил охлузвания по тялото и престъплението е извършено при условията на опасен рецидив, след като е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е отложено по чл.66 от НК с присъда по н.о.х.д. №1794/2016 г. по описа на РС - Благоевград, влязла в законна сила на 02.02.2017 г., поради което и на основание чл. 58а, ал.1 вр. чл.325, ал. 5, вр. ал.1, вр. чл.29, ал.1, б. „а“ от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 години и 6 месеца, което е намалено с една трета до 3 /три/ години „лишаване от свобода“ с първоначален „строг“ режим на

изтърпяването му.

Със същата присъда първата съдебна инстанция е осъдила В. И. да заплати на гражданския ищец Т. С. Ш. сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за причинените от деянието неимуществени вреди, заедно със законната лихва върху нея, считано от датата на деянието до пълното ѝ изплащане, като над уважения размер предявеният граждански иск е отхвърлен като неоснователен.

Присъдата е обжалвана от името на подсъдимия И. пред въззивната съдебна инстанция с твърдения за допуснати процесуални нарушения и явна несправедливост както на наложеното наказание, така и на присъденото обезщетение за обезвреда. Като процесуално нарушение е изтъкнато липсата на анализ на събраната в хода на досъдебното производство доказателствена съвкупност, което се приравнява на липса на мотиви и има за последица отмяна на присъдата. При условията на алтернативност се сочи, че направеното признание на фактите по обвинението от страна на И. не е отчетено от съда, който без основание е завишил размера на „лишаването от свобода“, което следва да бъде определено в рамките на предвидения от законодателя минимум. По този начин ще се отчетат както обществената опасност на деянието и на самия подсъдим, и ще се постигнат целите на специалната и генерална превенция. Несправедливост е налице и при осъждането на И. за неимуществените вреди, причинени на пострадалата от престъпното му деяние, защото липсва доказателственото им установяване. Иска се отмяна на присъдата и отхвърляне на предявения граждански иск, а при условията на алтернативност – намаляване на наказанието и присъдената сума. В пледоарията пред въззивната инстанция служебният защитник направи и още едно алтернативно искане, насочено към отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото на първостепенния съд за ново разглеждане. Като допълнително процесуално нарушение се изтъкна и разпита на частния обвинител за обстоятелствата, включени в обвинителния акт относно описанието на извършеното престъпление.

В предоставената му последна дума жалбоподателят И. се признава за виновен.

Представителят на Окръжна прокуратура – Благоевград поставя акцент върху степента на обществена опасност на деянието и дееца, като счита, че

наложеното наказание е справедливо и законосъобразно, а размера на присъденото обезщетение е адекватен на причинените вреди, поради което пледира за цялостното потвърждаване на присъдата.

Повереникът на гражданския ищец и частен обвинител Т. Ш. пледира за пълното потвърждаване на присъдата на първата съдебна инстанция както по отношение на наложеното наказание, така и за присъденото обезщетение за морални вреди.

Въззивният съд, след цялостна проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл.314 от НПК и отчитайки характера на воденото пред първата съдебна инстанция производство, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На първо място следва да се отбележи, че въпреки направеното признание на фактите от страна на подсъдимия и проведеното съкратено съдебно следствие, пред въззивната инстанция неговият защитник пледира за отмяна на атакуваната присъда. Това би било възможно само в хипотезите на допуснати отстраними съществени процесуални нарушения, засягащи правата на подсъдимия или очевидната липса на престъпление съобразно изложението в обвинителния акт. Очевидно в конкретният казус се застъпва първата хипотеза, свързана с твърдяната липса на мотиви към присъдата, защото не е направен анализ на събраната в хода на досъдебното производство доказателствена съвкупност. Възражението се явява напълно неоснователно, с оглед изискването на законодателя съкратеното съдебно следствие с признание на фактите в обстоятелствената част на ОА да бъде допуснато само след преценка от страна на съда, че доказателствата от досъдебното производство подкрепят направените самопризнания /чл.372, ал.4 от НПК/. В този смисъл оценката на доказателствата е предварителна и задължителна, но в един по-ранен етап на наказателния процес, в съдебната му фаза, без да е необходимо такъв анализ да се приповтаря и в мотивите към присъдата. В този смисъл липсва нарушение на процесуалните изисквания и съответно липса на мотиви, както се твърди в жалбата. Не е налице съществено процесуално нарушение и с оглед допуснатото изслушване на пострадалата след даване ход на съкратеното съдебно следствие. Заявеното от нея почива на разпоредбата на чл.276, ал.2 от НПК и няма характер на разпит на свидетел. Като страна в процеса частният обвинител и граждански ищец

има правото и съдът е длъжен да му предостави възможност да изложи обстоятелства относно претенцията си и обвинението, което поддържа. Допълнителните данни за преживяното от пострадалата и страданията ѝ от извършеното престъпно посегателство са в контекста на гражданската претенция за обезвреда и не нарушават никакви законови изисквания.

С направените уточнения Окръжният съд отбелязва, че производството пред първоинстанционния съд се е развило по реда на чл.371, т.2 от НПК и в този смисъл в мотивите към проверяваната присъда е възпроизведено изложението на фактите от обвинителния акт. Независимо от липсата на предпоставки за изменение на фактическата обстановка, въззивната инстанция съобразно задълженията си по закон също следва да изложи какво възприема на база на събрания в хода на досъдебното производство доказателствен материал, тъй като се явява втора поред инстанция по фактите и приложимото право. За безспорно установено от фактическа страна може да се приеме, че на 18.09.2018 г., около 18.30 ч., пострадалата Т. Ш. се връщала с велосипеда си от с. Б към гр. Благоевград и се движела по асфалтовия път в района на разклона за хотел „О“. Тя често спортувала и многократно карала сама велосипед в посочения район. По същото време там се намирал и подсъдимият В. И., който бил в нетрезво състояние. Когато Ш. го доближила с велосипеда си, той я блъснал без никаква причина и тя паднала на земята. След това И. я хванал за глезените на краката и започнал да я дърпа към храстите и склона край пътя. Въпреки, че била наранена от падането и много уплашена, пострадалата жена се съпротивлявала с всички сили, като се дърпала и борела с нападателя си, и викала за помощ. От своя страна подсъдимият не ѝ казал нищо по време на агресивните си действия, като я завлякъл в храстите и с тялото си я притиснал към земята. Ш. не спирала да се съпротивлява и успяла да отблъсне нападателя си, станала и бързо се затичала надолу по пътя, а той я подгонил. Докато се борела с подсъдимия, маратонките и чорапите на жената изпаднали и тя тичала боса по пътя, когато срещнала друг велосипедист в лицето на свидетеля Р. Пострадалата се затичала към него, викайки за помощ. Той спрял и тя му съобщила, че непознат за нея мъж я съборил от колелото и я завлякъл по склона надолу като искал да я изнасили и да я убие. Ш. била много уплашена, а по лицето, ръцете и краката ѝ имало следи от охлузвания. Свидетелят К придружил Ш. и заедно се върнали към мястото на нападението, където намерили нейния

велосипед със спукана гума и обувките ѝ по склон, встрани от пътя. Пострадалата се обадила по телефона на брат си И Ш и на баща си С Ш, които дошли на мястото и възприели, че тя е силно уплашена и разстроена, а по лицето и крайниците ѝ има следи от нападението - кръв и охлузвания, а дрехите ѝ били разкъсани. Придружена от баща си и брат си тя отишла във 02 РУП Благоевград и подала сигнал за нападението. В района незабавно е бил изпратен полицейски екип от полицаите ....., които намерили В. И. в близост до местопрестъплението. По вида му, по състоянието на дрехите и ръцете му личали следи от борба. Подсъдимият обяснил на двамата полицаи, че когато се напие, ставал много агресивен към жените и не можел да контролира действията си. Признал пред тях, че затова е съборил едно момиче от велосипед и я замъкнал към храстите.

От справката за съдимост на В. И. е видно, че същият е осъждан по н.о.х.д. №1794/2016 год. на Районен съд – Благоевград за извършени престъпления блудство и грабеж, а присъдата е влязла в сила на 02.02.2017 год. Наказанието от 2 /две/ години „лишаване от свобода“ е изтърпял до 20.05.2018 год. С друга присъда, по н.о.х.д. №898/2021 год. на БлРС, влязла в сила на 21.03.2023 год., И. е осъден за извършено на 18.06.2018г. престъпление по чл. 325, ал.1 от НК - едро хулиганство, касаещо нападение над С Г. от гр. Благоевград, която стискал за шията, запушил устата ѝ, дърпал я и и причинил хематоми и охлузвания. За това престъпление му е наложено наказание от 1 година и 6 месеца „лишаване от свобода“ при първоначален „строг“ режим и обществено порицание. Наказанието е приведено в изпълнение на 28.03.2023 г. С присъда по н.о.х.д. № 1175/2023 г., отново на БлРС, за извършена в периода от месец май до месец юни на 2022 г. при условията на опасен рецидив и продължавано престъпление кражба, му е наложено ефективно наказание от 1 година и 6 месеца „лишаване от свобода“.

В хода на образуваното по сигнала на Ш. досъдебно производство е била назначена комплексна съдебно-психиатрична и психологическа експертиза, която е изследвала състоянието □ по повод извършеното срещу нея нападение. От заключението на експертите се установява, че тя не страда от психическо заболяване и може правилно да възприема фактите и да дава достоверни показания за тях. От падането от велосипеда и от последвалата борба с подсъдимия Ш. е била в шок, изпитвала е много силни болки по

цялото тяло. Освен това е изпитала силен и основателен страх в резултат на извършените от подсъдимия действия и е изпаднала в остра стресова реакция, което е оставило трайни последици върху психическото ѝ здраве. След този случай младата жена е променила навиците си - страхувала се е да остава сама, да тренира сама и да кара велосипеда си по обичайните маршрути, като винаги е трябвало да има придружител. След случая тя е трябвало да преценява всяка ситуация и да се опитва да предвиди, и съответно да избегне възможност за ново нападение.

Възприетата и от двете съдебни инстанции идентична фактическа обстановка е последица от проведеното съкратено съдебно следствие и признанието на фактите от обвинителния акт от страна на подсъдимия. За законосъобразността на направените в тази посока изводи и постановеното определение по чл.372, ал.4 от НПК свидетелстват събраните в хода на досъдебното производство писмени и гласни доказателства. Техният подробен анализ, както се изтъкна и по-горе, не е необходим. Независимо от това, Окръжният съд отбелязва наличието на еднопосочна и безпротиворечива доказателствена съвкупност, събрана в досъдебното производство, която напълно потвърждава изложеното в обстоятелствената част на обвинителния акт. Показанията на пострадалата Т. Ш. срещат пълна подкрепа в заявеното от св. Р К, който я срещнал непосредствено след инцидента, видял изпитвания от жената шок и външния вид, съответстващ на описаното от нея нападение, както и възприел местопроизшествието, където в потвърждение на думите на Ш. намерили велосипеда ѝ, както и маратонките ѝ. В същата посока са възприетията и на пристигналите малко по-късно близки на пострадалата И и С Ши, които са посочили състоянието на външния ѝ вид, както и изпитваната от нея емоция по повод нападението. В подкрепа на възприетата фактическа обстановка са и показанията на изпратените на място полицейски служители ...., които в близост до местопроизшествието, посочено от Ш., открили В. И. със следи от борба по дрехите и ръцете си. Пред тях подсъдимият признал, че след употреба на алкохол ставал агресивен към жените и затова нападнал пострадалата, докато карала велосипед.

Като се прибавят и направените от подсъдимия самопризнания на фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт, изводът за доказателствено съответствие между последните и доказателствената

съвкупност се явява напълно обоснован. На практика липсват противоречия или несъответствия, които да разколебават този извод, поради което и възраженията на защитника на И. за липсата на обоснованост в проверяваната присъда се отхвърлят изцяло. Само за яснота следва да се добави, че свидетелските показания срещат пълна подкрепа в заключението по комплексната СППЕ, както и в приложените писмени доказателства в кориците на ДП.

На тази база въззивната съдебна инстанция приема за правилни и обосновани правните изводи в проверявания съдебен акт, че подсъдимият В. М. И. следва да бъде признат за виновен в това, че на 18.09.2018 г., около 18.30 часа, на пътя между с.Б и Благоевград, в района на разклона за хотел „О“, е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като е нападнал Т. С. Ш., която се движела с велосипед по пътя, блъснал я от велосипеда, дръпнал я към близките храсти, притискал я с тялото си, като ѝ причинил охлузвания по тялото и престъплението е извършено при условията на опасен рецидив, след като е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е отложено по чл.66 от НК с присъда по н.о.х.д. №1794/2016 г. по описа на РС - Благоевград, влязла в законна сила на 02.02.2017 г. – престъпление по чл.325, ал. 5, вр. ал.1, вр. чл.29, ал.1, б. „а“ от НК.

От обективна страна действията му грубо са нарушили обществените порядки и са били ярка демонстрация на пренебрежение към правата на пострадалата на публично място, използвано за преминаване от много хора. Изложените съображения от първата съдебна инстанция относно обективните характеристики на престъплението хулиганство се споделят и от проверяващата инстанция, която не счита за нужно да ги приповтаря. Квалификацията „опасен рецидив“ се обосновава с посоченото предходно осъждане на дееца, както и наличието на изискуемия се в тази хипотеза задължителен срок от пет години по чл.30 от НК между изтърпяното наказание „лишаване от свобода“ по него и разглежданото деяние. От субективна страна И. е действал с пряк умисъл, осъзнавайки общественотоопасния характер на действията си и целейки настъпването на общественотоопасните последици от него. В конкретният казус не може

напълно да се игнорира и обстоятелството, че успешният опит за бягство от пострадалата вероятно е предварило последната от по-тежко престъпно посегателство. Така може да се обяснят възприятията ѝ, че в момента на нападението е чувствала, че е застрашен живота ѝ.

За определяне на конкретната наказателна отговорност на дееца съдът е изходил от изискванията на проведеното съкратено съдебно следствие. Безспорно е, че в конкретният казус, с оглед направеното от подсъдимия признание на фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт, наказанието следва да бъде определено съгласно чл.373, ал.2 във вр. с чл.58а от НК. Последната разпоредба, с оглед наказуемостта на конкретното престъпление, предвижда две възможности – тази по чл.58а, ал.1 от НК и по чл.58а, ал.4 във вр. с чл.55 от НК, като съдът е длъжен да избере тази от тях, която е по-благоприятна за дееца. Първата съдебна инстанция не е възприела смекчаващи отговорността на дееца обстоятелства, въпреки, че като такива следва да се приемат изтеклия значителен период от време от извършване на престъплението и оказаното съдействие на подсъдимия на разследващите от самото му задържане в близост до местопроизшествието. Като отегчаващи обстоятелства следва да се отчетат освен високата степен на обществена опасност на деянието и дееца, предишните му осъждания, включително и за сходни нападения над жени, така и употребата на алкохол по собствените му признания и тежките последици за жертвата на престъплението, която променила начина си на живот от опасения да не пострада отново. При тяхната съпоставка съдът е заключил, че не са налице многобройни или изключителни смекчаващи обстоятелства, които превръщат и най-лекото предвидено от закона наказание в несъразмерно тежко, за да приложи разпоредбата на чл.58а, ал.4 във вр. с чл.55 от НК. С този извод напълно се съгласява и проверяващата инстанция.

Конкретното наказание „лишаване от свобода“ е определено при значителен превес на отегчаващите над смекчаващите обстоятелства в рамките на 4 /четири/ години и 6 /шест/ месеца, което е намалено с една трета на 3 /години/ съгласно изискванията на чл.373, ал.2 от НПК във вр. с чл.58а, ал.1 от НК. По този начин се отчитат тежестта на извършеното престъпно посегателство, последиците от него за пострадалата и необходимостта от превъзпитание на дееца и недопускане за в бъдеще на такова поведение. Всеки по-снизходителен подход би игнорирал данните за И., който очевидно не може

да се справи с импулсите си да напада жени на публични места, особено след употреба на алкохол, включително и няколкото извършени престъпления при условията на съвкупност само броени дни след излизането му от затвора. Налагащото се крайно заключение е, че с наложеното наказание от 3 /три/ години „лишаване от свобода“ при първоначален „строг“ режим могат да се постигнат заложените от законодателя цели по чл.36 от НК.

Окръжният съд не съзира основания за промяна на проверяваната присъда и по отношение на присъденото гражданско обезщетение за обезвреда на причинените от престъплението неимуществени вреди на пострадалата. Единственото възражение е за липсата на доказателства за причинените от деянието травми на Ш., което е напълно неоснователно. Видно от показанията на свидетелите, възприели вида и след нападението срещу нея, както и заключението по комплексната СППЕ е, че тя е получила видими травматични увреждания и сериозни душевни терзания със значителна продължителност във времето. Последните са се отразили по един драстичен начин върху поведението ѝ, свързано с необходимостта да бъде придружаване от друго лице, когато спортува и непрекъснато да преосмисля случилото се на плоскостта от недопускане на подобна ситуация за в бъдеще. В съвкупност причинените и морални болки и страдания са значителни и определената от БЛРС сума в размер на 10 000 лв. за тяхното обезщетяване се явява справедлива по смисъла на чл.52 от ЗЗД. Правилно гражданската претенция над уважения размер е отхвърлена като неоснователна.

В присъдата си първоинстанционния съд по неясни причини не се произнесъл не само по направените по делото разноски, които съгласно чл.189 от НПК се възлагат на признатия за виновен подсъдим, но и по дължимата държавна такса върху уважения размер на гражданския иск, което следва незабавно да стори по реда на чл.306, ал.1, т.4 от НПК.

По изложените съображения и на основание чл.338 от НПК Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 87/20.12.2023 год., постановена по н.о.х.д. № 1138/2023 год. на Районен съд – Благоевград.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____